

IT igehirdetés Pécs, Gyülekezeti Nap 2024. 05. 19.

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Ámen.

Hallgassátok meg azt az evangéliumi alapigét, amelyet Pünkösd ünnepére választottunk. Megírva találjuk Lukács evangéliuma 15. fejezetében a 20. (b) verstől a 32. versig a következőképpen: ...

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A mai nap témája az elengedés volt, ezt jártuk körül több szempontból: Képesek vagyunk-e elengedni a felnőtt gyermekeinket? Képesek vagyunk-e elengedni a vágyakat, álmokat, terveket? Képesek vagyunk-e elengedni szeretteinket? Talán a legizgalmasabb kérdés az volt, hogy elenged-e az Isten bennünket? Remélem, hogy a nap során mindannyian közelebb kerültünk a minket leginkább érintő kérdésekben a válaszokhoz, sőt az elengedéshez. Beszélni sokszor olyan könnyű, de megtenni, olyan nehéz. Elméletben tudni valamit és a gyakorlatban megvalósítani két külön dolog. Ehhez kérjük ma azonban a Szentlélek segítségét és erejét, és bátorságot ehhez.

Bárkinek és bárminek az elengedéséhez hatalmas bátorság kell!

Nekem az elengedés szóról az a kép ugrik be, mint amikor valamibe – egy kötélbe vagy egy bordásfalba – két kézzel, minden erőnket összeszedve, az izmainkat megfeszítve kapaszkodunk, és akkor egyszer csak el kell engedni. Vagy mert valaki felszólít rá: „Engedd el” vagy belülről érezzük ennek a szükségét. Ha túl sokáig kapaszkodunk valamibe, úgy

hogy rajta van az egész súlyunk is, akkor előbb-utóbb fájni fog a kezünk, lehorzsolódig róla bőr. Amikor nem tudunk elengedni valamit az nagyon tud fájni, ha sokáig szorongatunk valamit. Eljön az ideje az elengedésnek. Le kell ugrani arról a bordásfalról vagy kötélről, amibe kapaszkodunk. Elég félelmetes tud lenni főleg annak, akinek tériszonya van.

Képzeljünk magunk elé most egy kötelet, ami ki van feszítve több 10 méter magasban, és mi abba kapaszkodunk két kézzel. Szorítjuk, véletlenül sem szeretnénk elengedni és leesni. Talán már mindenki látott a cirkuszban légtornászokat, akik trapézba kapaszkodnak és azon lengedeznek oda-vissza, majd amikor már kellő lendületet vettek, akkor elengedik a trapézt, csinálnak egy szaltót a levegőben és egy másik akrobata kezébe belekapaszkodnak. Elengedik a saját trapézukat, és egy új kapaszkodót találnak. Az élettelen trapéz-rúdja helyett egy emberi kézben. Micsoda bátorsága van egy levegő akrobatának, hogy képes elengedni a trapézt, a biztos fogódzóját, megtapasztalni a szabadság érzését, ameddig repül, és aztán újra biztonságos kapaszkodót találni egy kézben.

Soren Kierkegaard dán filozófus azt mondta, hogy a hit ugrás az ismeretlenbe. Ennek a mondatnak a nyomán azt gondolom, hogy a hit az olyan, hogy el kell engedni hozzá a saját trapézodat, a saját vágyaidat, elképzeléseidet, azokat a biztonságos kapaszkodókat, amik eddig tartottak, amikben annyira bíztál.

Nekünk mik ezek a kapaszkodók? Családunk, barátaink, otthonunk, terveink, álmunk, vágyaink, munkánk, tanulmányaink? Minden, amihez szinte 10 körömmel ragaszkodunk. Minden, amiről ma itt együtt gondolkodtunk.

Miért olyan nehéz az elengedés? Talán azért, mert egy megszokott, biztonságos helyzetet kell elengedni, és új kapaszkodót találni. Félünk, hogy sikerül-e? Fenn áll a leesés és a fájdalom veszélye.

El merjük-e engedni a trapézunkat, a kapaszkodóinkat? A tékozló fiú történetében az apa elengedte a fiait? Mindkét fia között szétosztotta a vagyonát. Bátor volt, mert akár az is megtörténhetett volna, hogy mindkét gyermeke elmegy a házától, és ő ott marad egyedül, szegényen. Kockáztatott, szétosztotta a teljes vagyonát. Bátor volt abban is, hogy nem tartoztatta fel az elmenni készülő fiát. Biztosan voltak benne félelmek, aggodalmak a gyermekével kapcsolatban, de mégsem akadályozta meg vagy kötötte feltételekhez azt, hogy elmenjen. Hagyta, hogy a fiai szabadon döntsenek a jövőjük felől, a saját útjukat járják. Az apa elengedte a fiait, ugyanakkor mégsem teljesen. Hiszen minden nap hazavárta a fiát, aki elment tőle, minden nap ott várta és leste a kapuban, mikor érkezik haza.

Elengedte, útjára engedte, de várta vissza. A minap olvastam fb-on egy anekdotát:

„Misit minden évben szülei elvitték a nagymamájához eltölteni a nyári szünetben egy-egy hetet.

Egy nap a fiú azt mondta szüleinek:

"Már nagy vagyok. Mehetek egyedül a nagymamámhoz? "

“Rendben, megpróbálhatjuk, tényleg nagyobb vagy már.”

A család a vonat indulására várnak, elbúcsúznak fiúktól.. Az apa még néhány tanáccsal ellátja a fiát. Amikor a vonat indulni készül, a fülébe súgta:

"Fiam, ha rosszul vagy bizonytalanul érzed magad, Ez a tied!".

És betett valamit a zsebébe. Most Misi egyedül van, ahogy akarta, szülei nélkül először. Csodálja a tájat az ablakon keresztül, körülötte idegenek lökdösődnek, zajonganak.

Az emberek tesznek néhány megjegyzést az egyedüllétről.

(Egy ember furcsa, szomorú szemmel néz rá.)

Misi egyre rosszabbul érzi magát a múltó percekben. És fél. lehajtja a fejét ... sarokba szorítva és egyedül érzi magát, könnyekkel a szemében. Emlékezett apjára, aki tett valamit a zsebébe, remegve keresi meg, mi lehet az. Megtalálva a papírdarabot... elolvasta,

Ez volt ráírva:

- Fiam, én az utolsó vagonban vagyok!

Ez az élet, el kell engednünk gyermekeinket, bízunk kell bennük. De nekünk mindig ott kell az utolsó vagonban figyelni. Ha félnek, vagy ha akadályokkal szembesülnek, és nem tudják mit tegyenek, akkor bármikor megkereshessenek.

A tékozló fiú történetében az apa tulajdonképpen ugyanezt tette. Otthon, féltő szeretettel, nyitott kapuval és nyitott szívvel várta haza a fiát, de ugyanilyen nagy szeretettel volt az otthon lévő fia iránt is.

Visszatérve a légtornászok képéhez. A fiatalabb fiúnak volt bátorsága elengedni a trapézt, elengedni az otthon biztos kapaszkodóját, kipróbálni a szabadság érzését – mire képes önmagában. A levegőbeli szaltó után – teljes szabadság érzés megtasztalása után törvényszerűen mindig elkövetkezik a zuhanás megtapasztalása. Amikor egy másodpercre felvillan az gondolat: hogy mit tettem, miért engedtem el? Jól tettem, hogy

elengedtem? És a következő másodpercben ott az Isten keze, amely lenyúl érted és elkap, megtart.

Az Atya mindig nyújtja a kezét feléd, akkor is ha már régóta mellette vagy, a közelében élsz, és akkor is ha eltávolodtál tőle.

Jézus ezért lett emberré, a Szentlelket ezért küldte el, hogy meglásd, hogy az Isten keze, elérhető emberi kéz formájában utánad nyúl, elkap, megtart és felhúz.